

Ք Ս Ա Ն Ե Ր Կ Ր Ո Ր Դ Տ Ա Ր Ի

Մ Շ Ա Կ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի, կես տարվանը 6 ռուբլի. Առանձին համարները 7 կոպեկով.

Թիֆլիսում գրվում են միտիայն խորագրատան մէջ.

Մեր հասցեն. Тифлисъ. Редакция «Мшагъ». կամ Tiflis. Rédaction «Mschak».

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ (բացի կիրակի և տօն օրերէն)

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով.

Յայտարարութիւնների համար վճարում են իւրաքանչիւր բառին 2 կոպեկ.

Հ Ի Մ Ն Ա Վ Ի Ր Գ Ր Ի Գ Ո Ր Ա Ր Ծ Ր Ո Ւ Ն Ի

Ծ Ղ Ա Ս Թ Ի Վ Ա Ն Ի Զ Գ Ո Ր Ա Ն Ն Ա Ն արտի ցուօք յայտնում է իր սիրելի փեսայի բժշկ Շ Ա Ն Ր Ի Ա Ր Մ Է Լ Ի Ք Փ Ա Ր Ս Ա Գ Ա Ն Ե Ա Ն Ի մասը, որ տեղի ունեցաւ կարս քաղաքում ամինս 8-ին: Կիրակի օր, ամինս 13-ին հոգեհանգիստ չի լինի, ինչպէս յայտարարված էր: Թաղման օրվայ և տեղի մասին կը յայտարարվի առանձին:

ԲՈՎ Ա Ն Գ Ա Վ ՈՒ Թ Ի Ն

Սկզբունք և անձնակազմութիւն.—ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Մինչև երբ մտաբանութիւնը, Նամակ Անթրոպոլոգիայի, Նամակ Խմբագրութեան, Նամակ Խմբագրութեան, Ներքին լուրեր.—ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Տեղեկութիւններ թիւրքաց շաքատանից, Ֆրանսիական մամուլը ուսուցիչական կան զանազորի մասին, Արտաքին լուրեր.—ԽԱՌՆԼՈՒՄԻՐ.—ՀՆՈՒԱԳԻՒՆԵՐ.—ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ.—ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ. Տասն օր Կ. Պօլսում:

Ս Վ Զ Բ ՈՒ Ն Ի Բ Ե Ն Ա Ն Զ Ն Ա Ռ Ո Ր Ո Ւ Թ Ի Ն

Սկզբունքները, և ոչ լոկ անձնակազմութեան վրա հիմնված համակրութիւնը կամ հակակրութիւնը ունի մի շատ օգտաւէտ, գործնական արժանաւորութիւն ևս. այդ այն է, որ նա միջոց է սույն անկախ, անկողմնապահ քննադատութեան, առանց կաշկանդելու քննադատողին անձնական յարաբերութիւններով, լոկ անձնակազմութեան ուղղած գիտութիւնով: Մենք կը բերենք մի օրինակ շանգուցեալ Ներքին վարժապետան, իր յայտնի դադարները և ուղղութեան համար վայելում էր «Մշակ» և ամբողջ կուսակցութեան խորին և անկեղծ համակրութիւնը: Բայց ահա մի օր, Կ. Պօլսից լուր է հասնում, որ Ներքին վարժապետը, հակառակ

իր բուն զիրքին, հակառակ իր ուղղութեան, գովեստներ շուայելով թիւրքաց կուսակրութեան նրա բուն զիրքի համար յայտարարել է, որ թիւրքաց հայերը շատ գոհ են թիւրք կուսակրութիւնից: Այդ փաստը ինքն ըստ ինքեան այնքան վրդովեցուցիչ էր, որ «Մշակը» առանց տան վերու և առանց կուսակրութեան այն համակրութիւնի և յարգանքից, որ տածում էր դէպի Ներքին, ամենախիստ կերպով բողոքեց պատրիարքի այդ վարմունքի դէմ: Չանցած երկար ժամանակ, երբ նոյն Ներքին վարժապետան, բողոքվին ուրիշ զիրք բունելով սկսեց անշուք կերպով ընթանալ իր դժած ճանապարհով: «Մշակը» ոչ թէ միայն նորից գովեստեցով և մեծ համակրութեամբ վերաբերվեց դէպի նրա բուն զիրքը, այլ և իբրև ամենազօրեղ արտայայտութիւն իր համակրութեան, առաջարկեց նրան և պաշտպանեց իբրև կաթողիկոսական առաջին և ամենաարժանաւոր թեմակառն: Ահա դրա մէջն է կայանում մամուլի անկախ քննադատութիւնը, երբ լրագրիւրը չը կապվելով անձնակազմութեան հետ, չը կաշկանդվելով անձնական յարաբերութիւններով, նայում է գործողի վրա նրա գործերի տեսակետից, գովելով այն ինչ լաւ է, եթէ մինչև անգամ այդ լաւ գործ կարանը: Ազգային մատենադարան ասածը ոչ այլ ինչ է, եթէ ոչ երկու դարաններ, որոնց մէջ շարված են ձեռագիրներ և մի քանի հարիւր անգամ գրքեր: Մեզ բացատրեցին, որ մատենադարանը ունեցել է շատ թանգազին ձեռագիրներ և մատենաներ, բայց մեծ մասը ենթարկվել է յափշտակութեան: Տիշը մեր Ներքինական դպրոցի մատենադարանի օրն էր ընկել: Ինքն Ազգային Ժողովի օրհնը մի շատ խնդր տեսարան է ներկայացնում: Նա մի հասարակ դահլիճ է բաւական մեծ, բայց ցածր, վերին մասում մի տախտակամած բարձրութեան վրա հաստատված է նախագահ—պատրիարքի աթոռը և դիւանը. նրա հանդէպ շարված են աթոռներ երեսփոխանների համար: Շինութեան վերին յարկը յատկացրած է կենտրոնական վարժապետին: Բարձրագույն այդ վարժապետը էր, որի վրա շարված էր ամենաբարձր մեքէ տեսանք մի դուռ, որի վրա գրած էր բառերով: Կա տան տանիքն էր, որի չորս կողմը բաց էր, միայն դուռը ծածկված, յատկապէս ասֆալտով պատած և այդ տանիքը բառերով ձեռնով շինված ծառայում է աշակերտների համար և իբրև դասարան և իբրև մարմնամարզութեան դահլիճ: Կրթական պատճառն այն է, որ վարժարանը չունի ոչ պարտէզ, ոչ բակ: Էլ չեմ խոսում այն մասին, որ Լուսաւորիչ եկեղեցին իր ամբողջ այդ շինութիւնով գտնվում է Ղալաթիայի կեղտոտ թաղի ամենակեղտոտ փողոցներից միում, շրջապատված մատուցներով, բանջարավաճառների և օտարալեզուների խառնակութեամբ: Թէ Ազգային Ժողովի և թէ կենտրոնական վարժարանի շինութիւնը մի նախատեսք է Կ. Պօլսի հայութեան համար... Եթէ Ազգային ամենապատիւնը հիմնարկութիւնները այդպիսի անշուք և գոժով վիճակ են ներկայացնում, կարող էր արդէն դադար կաղմել մնացած հայ դպրոցները շինութեան մասին: Ես հաստատվեցի այն ընդհանուր համոզմունքի մէջ, որ գոյացել է մեզանում, կովկասում, Պօլսի հայ

դներ եկեղեցական եկամուտները, վերջ տար սովորական անկարգութիւններին, զեղծումներին և աշխատելու իրան շրջապատել օրինաւոր մարդկանցով: Ինչ էք կարծում, մենք կը շարունակե՞նք նրա գործերը անտես առնել, մեր աչքերը փակել նրա խնայի կարգադրութիւնների առաջ և թըշնամաբար վերաբերվել միայն այն պատճառով, որ նա մեր թեմակառն չէ եղել և իր ուղղութեամբ մեզ բողոքվին հակակրութիւն: Բողոքվին ոչ: Տեսնելով նրա գործունեութեան մէջ այնպիսի ընթացք և կարգադրութիւններ, որոնք համապատասխանում են մեր սկզբունքներին և ցանկութիւններին, ամենայն անկողմնապահութեամբ կը խոստովանեմք, որ Ազգային այս և այն գործը գովելի է և օգտակար: Եւ դա կը լինել մի արագ անկողմնապահութիւն, որը հիմնված է սկզբունքների և ոչ անձնական յարաբերութիւնների վրա: Արդեօք կարճը են նոյնը սակ մեր հակառակորդները: Արդեօք դրանք այդպէս են անում: Ի հարկէ ոչ:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

Մ Ի Ն Զ Ե Ն Ե Ր Ս ՈՒ Ր Ա Յ Ա Ն ՈՒ Թ Ի Ն

Յայտնի է, որ մեր ազգային հիմնարկութիւնները—ընկերութիւնները, դպրոցները, դասարանները, ընթերցարանները և այլն, հիմնված են մեծ մասամբ անհատների կամուրջ նուէրներով: Այս հանգամանքը մի տարբերակ գործ չէ, որովհետեւ, երբ դեռ հասարակութիւնը որոշ գիտակցութեան չէ հասել՝ զանազան հիմնարկութիւնները սկզբնաւորութեան մէջ դեռ է խաղաղ ոչ այնքան հասարակութեան զարմարած անդամների միահամուռ գործունեութիւնը, որքան մասնաւոր ան-

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Ր Ա Կ Ա Ն

Տ Ա Ս Ն Օ Ր Կ Պ Օ Լ Ս Ո Ւ Մ

(Տպագրութիւններ)

Մտնում էր Կ. Պօլսից մեկնելու ժամանակը, և մենք շտապով այցելեցինք մի երկու օրվայ ընթացքում Կ. Պօլսի ազգային հաստատութիւնները:

Երկու հարիւր հազար հայ ժողովուրդը ունեցող Կ. Պօլսը շատ խղճուկ է հայկական հասարակական և կրթական հաստատութիւնների կողմից: Իբրև ազգային պաշտօնական հաստատութիւններ Կ. Պօլսն ունի Լուսաւորչական և կաթողիկոսական պատրիարքարաններ, ազգային երեսփոխանական ժողով, Ներքինական կամ կենտրոնական վարժարան, ս. Փրկչի հիւանդանոց, Գուճ-Գալուսի Լուսաւորչ կամ մայր երկսեռ վարժարանը, ազգային մատենադարան, Բէնիկիւայի Մաքրոնեան վարժարան, Խաղաղի Ներքինական վարժարան և մի քանի թաղական դպրոցներ: Կան և մասնաւոր հայ վարժարաններ, որոնց մէջ նշանաւորներն են Երկուսը—Մէլքոնեան և Պէրպիւրեան դպրոցները: Եթէ յիշենք և այժմ գոյութիւն ունեցող միակ լուրջ հաստատութիւնը Միացեալ ընկերութիւնը և Գալաթիական մասնաւոր որբանոցը, դրանով սպառված կը լինի Կ. Պօլսի ազգային կրթական—բարեգործական հիմնարկութիւնների թիւը: Չը մոռանանք և Վիկենայի Միթրարեան միաբանութեան վանքը Բենիկիւայի թաղում: Սակայն Կ. Պօլսը հարուստ է կրօնական—ազգային հաստատութիւններով—եկեղեցիներով:

Այդ եկեղեցիներից ամեն միւր նշանաւոր է և ուրիշ կողմերով Մայր եկեղեցում թաղված են Պէրպիւրեան Ամիրան և Ներքին վարժապետանը, Ղալաթիայի Լուսաւորչ եկեղեցին յայտնի է նրա-

նով, որ Ազգային երեսփոխանական Ժողովը կամ Ազգային խորհրդարանը, կենտրոնական վարժարանը, Միացեալ ընկերութիւնը և Ազգային Մատենադարանը նրա շրջափակումն են գտնվում: Սկզբունքի ս. կարգապահ եկեղեցին յայտնի է իր հնուան ունեցած ձեռագիրներով: Մի քանի եկեղեցիներ շատ թանգազին հին դարեր և ձեռագիր են պարունակում:

Ամեն մի եկեղեցի ունի իր քարոզիչ—առաջնորդը, թաղական խորհուրդը և թաղական ղեկավարը: Այդ քարոզիչները սովորաբար Կաթողիկոսների և վարժապետներ են լինում:

Բայց մեր նկարագրութիւնը կարող անկեղծ Գուճ-Գալուսի պատրիարքարանի հետ արդէն ծանօթ են մեր ընթերցողները: Ծանօթանալը այժմ Ղալաթիայի ս. Լուսաւորչի հետ, որի հովանուտակ պատասպարված են Ազգային ժողովը, Ազգային մատենադարանը, կենտրոնական վարժարանը և Միացեալ ընկերութիւնները:

Քաղաքի վաճառ վարժապետին այցելութիւն տալով՝ նրա առաջնորդութեամբ շրջեցինք ամեն տեղ: Երբք չեմ մոռանայ այդ այցելութիւնը. ես ցանկութիւն յայտնեցի ամենից առաջ այցելել խորհրդարանը կամ այն մեծ դահլիճը, որտեղ իր նիստերն է անում Ազգային երեսփոխանական Ժողովը: Հայր սուրբի բնակարանը գտնվում էր ներքին յարկում. բարձրացանք միջին յարկը և երբ նա հրամայեց ծառային բանալ խորհրդարանի դուռը, ծառան ամբողջ կէս ժամ որոնում էր բանալին. վերջապէս նա գտաւ այդ շարքատակի բանալին՝ մի փոքր անակում ընկած. դուռը բացվեց այն թանձր փողին, որ պատել էր աթոռները, սեղանները և պատուհանները: Եթէ Ազգային խորհրդարան, այնքան երկար ժամանակ փակ էր մնացել, որ ոչ ոք չէր մոռնում ոչ բանալին գտնելու և ոչ փողուց մարբելու: Նոյն փողով լինակի մէջ գտնվում էր և Ազգային մատենա-

դարանը: Ազգային մատենադարան ասածը ոչ այլ ինչ է, եթէ ոչ երկու դարաններ, որոնց մէջ շարված են ձեռագիրներ և մի քանի հարիւր անգամ գրքեր: Մեզ բացատրեցին, որ մատենադարանը ունեցել է շատ թանգազին ձեռագիրներ և մատենաներ, բայց մեծ մասը ենթարկվել է յափշտակութեան: Տիշը մեր Ներքինական դպրոցի մատենադարանի օրն էր ընկել: Ինքն Ազգային Ժողովի օրհնը մի շատ խնդր տեսարան է ներկայացնում: Նա մի հասարակ դահլիճ է բաւական մեծ, բայց ցածր, վերին մասում մի տախտակամած բարձրութեան վրա հաստատված է նախագահ—պատրիարքի աթոռը և դիւանը. նրա հանդէպ շարված են աթոռներ երեսփոխանների համար: Շինութեան վերին յարկը յատկացրած է կենտրոնական վարժապետին: Բարձրագույն այդ վարժապետը էր, որի վրա շարված էր ամենաբարձր մեքէ տեսանք մի դուռ, որի վրա գրած էր բառերով: Կա տան տանիքն էր, որի չորս կողմը բաց էր, միայն դուռը ծածկված, յատկապէս ասֆալտով պատած և այդ տանիքը բառերով ձեռնով շինված ծառայում է աշակերտների համար և իբրև դասարան և իբրև մարմնամարզութեան դահլիճ: Կրթական պատճառն այն է, որ վարժարանը չունի ոչ պարտէզ, ոչ բակ: Էլ չեմ խոսում այն մասին, որ Լուսաւորչի եկեղեցին իր ամբողջ այդ շինութիւնով գտնվում է Ղալաթիայի կեղտոտ թաղի ամենակեղտոտ փողոցներից միում, շրջապատված մատուցներով, բանջարավաճառների և օտարալեզուների խառնակութեամբ: Թէ Ազգային Ժողովի և թէ կենտրոնական վարժարանի շինութիւնը մի նախատեսք է Կ. Պօլսի հայութեան համար... Եթէ Ազգային ամենապատիւնը հիմնարկութիւնները այդպիսի անշուք և գոժով վիճակ են ներկայացնում, կարող էր արդէն դադար կաղմել մնացած հայ դպրոցները շինութեան մասին: Ես հաստատվեցի այն ընդհանուր համոզմունքի մէջ, որ գոյացել է մեզանում, կովկասում, Պօլսի հայ

հասանելի ձևերով հասանելի, որոնք այսպես լինելու էին ընդհանուր կարգի մեջ ընդգրկված, որոնք հասանելի չէին ընդհանուր կարգի մեջ ընդգրկված, որոնք հասանելի չէին ընդհանուր կարգի մեջ ընդգրկված...

Բայց մեր այդ հիմնարկում կանգնելու էինք մի կողմից և մյուս կողմից անհավասար կարգի մեջ ընդգրկված, որոնք հասանելի չէին ընդհանուր կարգի մեջ ընդգրկված...

Պարզեցնելու մեր ասածը եզրա համար վերջիններս, հենց որինս, երևանան նախնային աչքի ընկնող դպրոցներից շատերը Մասնաժողովի անդամների ներկայությամբ ընդհանուր կարգի մեջ ընդգրկված, որոնք հասանելի չէին ընդհանուր կարգի մեջ ընդգրկված...

Այս բանը շատ լավ բնութագրվում է մեր վաճառականության, երկրամասային կառուցման, ընդհանուր կարգի մեջ ընդգրկված, որոնք հասանելի չէին ընդհանուր կարգի մեջ ընդգրկված...

ներկայ էր Պոլսի հասարակական high-life և այդպիսի կարգի էին լինում գաղափար կազմելու Պոլսի քննարկող ազգայնական, պաշտպանական ու մարտական մասին Չիչևի պես ճանաչող շրջանում, ծաղիկներով պսակված աշակերտները ցայց սուրբ հանդիմանական իրանց հմտությունը և ճարտարությունը դաշնամուր անհավասար կարգի մեջ ընդգրկված...

Իսկ մամուլը... ճշմարիտ, քիչ էր մնացել մամուլի այդ մամուլի գոյությունը, այնքան նա ստորմոլի, թշուառ վիճակի մեջ է գտնվում, կամ ստորմոլի է լինում համար այդ վիճակը: Միակ վիճակ է շատ օրինակ լինելով «Հայրենիք» է, որ մի և նույն ժամանակ և ամենից շատ տարածված ու ժողովրդական է իր էթնոսոփիան պատճառով: Մի գաղափար սուր համար Պոլսի հայ մամուլի բարոյական սնանկության մասին, ևս կը պատմեմ մի քիչ: Մի օր, երբ Արիստակես սրբազանը եկել էր Սրբազանատուն, այցելություն է գալիս Բուզանդ Բեյհան, Վարդապետ «Արևիկ» լրագրի, ինչպես մակագրված էր այցելության վրաս Փայանի է, թե «Արևիկ» լրագրից: Մակար կաթողիկոսի մահից յետո՛ւ էլ գրագրություն, բարձրասանք, հայտնաբերելու չէր մնաց, որ չը լիակցի Սեդրակեան սրբազանի հասցեն, ապագրելով շինուհ, հնարով լի լրագրականություններ ու սուտակապատ յոթնամյակը: Այդ լրագրի խմբագրակազմը, գալով այցելության Սեդրակեան սրբազանին, հարկ համարեց սակ, «Արևիկ» հայր, պարտադրություն անհիս համարելի ձև սրբազանության մատուցանել յարգանքս: Կառաչվել է նկատ առնուհ, որ «Արևիկ» լրագրի խմբագրի ինքն և ինքն սուրբ ձև սրբազանության ղեկ յոթնամյակը, ոչ անոր համար, որ նա կը համարվեր այդ յոթնամյակը, այլ մեր խմբագրություն իր համար սկզբունք դրած է սպել ամեն

ները և նոյնաման աղբյուրն այլ հաստատությունները: Բայց գործի մեծությունը գաղափարը, այդ քաղաքական զինուորներին ուղարկում, յոյս էր ներշնչում և այն համոզումները, թե իրանց աշխատանքը վերջի վերջոյ կը պատվի հասարակական գիտակցության բուն արտայայտությունները, թե խորին ճիշտ ընկրման հասարակությունը շատ մտախի ժամանակում կը գործի իր ձևերը բուն ընկրման իր սեփական հաստատություններին զեկը, ներկայացնելու կարողությունը և առաջ կը տանի որպէս իր գոյությունը անհրաժեշտ ֆակտորները:

Այդ ժամանակից անցել են տասնեակ տարիներ: Բայց ինչ ենք տեսնում, մեր աղբյուրն հաստատությունները վիճակի մեջ շատ չնչին փոփոխություններ է կատարել: Բայց և հինգ և ասելի տարիներ գոյություն ունեցող դպրոցը այսօր էլ պահպանում է մասնաժողովի անհավասար կարգի մեջ ընդգրկված, որոնք հասանելի չէին ընդհանուր կարգի մեջ ընդգրկված, որոնք հասանելի չէին ընդհանուր կարգի մեջ ընդգրկված...

Այդ հիմանը կամ մեծած բանաստեղծի կարծիքներով, որոնք հասարակական գործիչն արձան կանգնեցնելու կամ ընդհանուր կարգի մեջ ընդգրկված, որոնք հասանելի չէին ընդհանուր կարգի մեջ ընդգրկված, որոնք հասանելի չէին ընդհանուր կարգի մեջ ընդգրկված...

Կարգադրելու մեր լրագրական խմբակն, յոթնամյակից են կազմված դասակարգային կենտրոններում և նույն իսկ նախնայական քաղաքներում ներկայացուցիչները, երկրորդները: յոթնամյակից են կազմված, որոնք հասարակական գործիչն արձան կանգնեցնելու կամ ընդհանուր կարգի մեջ ընդգրկված, որոնք հասանելի չէին ընդհանուր կարգի մեջ ընդգրկված...

Քանի դուռ ևն ձեռքով մարդիկ մինչև կարողանում են յոթնամյակից մի օղորմիկ ներկայացուցիչ տոմսակները վաճառել: Քանի տուն անկողնային բան է սպված, որոնք և խմբագրին և որոնք գտնում է, կարծիք վրա, թե փողոցում, սկսում է հայտնել: «Տո, էյէրըդ, աղ ինչ կարգի գրելով զիտուս»:

Բայց անցել են այդ երջանիկ օրերը, այժմ գրաքննիչները իրանք էլ գոյություն են, որովհետև իրանց վրա ևս լրտեսներ կան հաստատված:

Ահա մամուլի վիճակը Պոլսում: Ճշմարիտ, նա մի և նույն ժամանակ և բարոյական սնանկ է: բացի մի-երկուսից, մնացածները կաշառվող, ամեն րոպե փոփոխվող և շահի համար գործող օրգաններ են...

Ինձ մնում է միայն մի քանի խոսք սակ և Պոլսի հայ հոգևորականության մասին: A tout seigneur, tout honneur: Ես առիթ ունեցա սեփական նշանադր եղևիկոսություններին, վարդապետներին ու քահանայներին: Ազգային պատրիարքին, Բարթողոմէոս, իրավիքան, Ալեքսանդր, Սուրբազան եղևիկոսություններին, Մկրեան և Գէորգ Արթուրի քահանայներին, որ նորերս վախճանվեց 107 տարեկան հասակում:

Ահա հասարակ Պոլսի հայ հոգևորականությունը շատ էլ լա համբավ է վայելում: Պատրիարքացու եղևիկոսությունը, ինչպես, օրինակ, Բարթողոմէոս եղևիկոսությունը, միջին կէս են լինում կառավարության շնորհները դրանք: Սովորաբար միմյանց զեմ ինտրիգներ և դուրս լարող Պոլսի եղևիկոսականները մի քանի մեջ միարան և համարակն են, շատ քիչ բացառություններ: ամենը աստուծ է հայտնում են Ալեքսանդր և Սուրբազան: ամենը այդ անուն են բաց, համարձակ, ոմանք և տեկից, par contumace: Ատերությունը հասնում է մինչև այն աստիճանի, որ շատ հոգևորականներ, որոնք սրտով ցանկանում էին հրախրակներին տեսնել, չէին կատարում իրանց այդ ցանկությունը, որպես զի միայն Ալեքսանդր երեսը չը տեսնեն, որովհետև հրախրակ սրբազաններին Ալեքսանդր իր

է մանում ուսուցիչը, «Աւետիս» ասում, մինչև կարողանում է նույն նպատակով մի քանի կողմերը հաւաքել: Եւ այդ անկողն մտաբացականությունը ամեն տեղ, ամեն կողմ, թե դպրոցի, թե ընկերության, թե ամեն գործի համար:

Միթէ ճշմարիտ, այսքան տարիներ, տասնեակ տարիներ գոյություն ունենալուց յետոյ էլ մեր հիմնարկությունները պէտք է մտաբացականություն և մեր յարգելու: Մինչև երբ:

Ա. Ա.

ՆԱՄԱԿ ԱՆՔԱՆՈՒՄՈՒՄԻՅ

Ֆետրվարի 7-ին Այսօր, պատարագից յետոյ, կատարվեց այստեղ ճիւղ-ժամապահ ճաշարանի հանդիսատեք բացումը: Այդ առիթով Սրբազան թեմի յայտնող կիրակ վարդապետը, այստեղի յայտնող Աշոտ վարդապետի և հոգևորական դասի հետ միասին մաղթանք կատարեցին ճաշարանի շինությունն առաջ ժողովրդի ահագին բազմության, դասապետ ար. Մինդրիթովի, բարեգործական ընկերության տեղական ճիւղի նախագահ ար. Մ. Պատրիարքանի, վարչության անդամ իսկանդր և ճաշարանը կառավարող մասնավորի ներկայությունով: ճաշարանի շինությունն առաջ կրած էր երկու տեղան, վրան կերակուր և հաց: Երեսնի յայտնող, մաղթանքից յետոյ, օրհնելով սերահար, խոսեց մի քանի քայտը, որի մեջ ասաց հետևյալը: «Չըր-քաղաքը լին է աղքատներով: Բարեգործական ընկերության ճիւղը բացել է նրանց համար ճաշարան՝ յոյս դնելով ձեր աշակերտներին միայն: Հրախրակ ևն՝ ձեզ իրաքանչիւրիդ իր կարողությունն չափ ողորմություն տալ, որպես զի Աստուծ էլ ձեզ ողորմի: Կրանից յետոյ ար. գուսապետը դիմեց ժողովրդին հետևել խոսքերով: «Աւետիս» ևն համարում յիշել այստեղ այն սնանկություններին անունները, որոնք շնորհակալ լինում է այս բարի գործը: Բայց ևն ձեզ կը յիշեմ այն միջոցները, որոնք ճաշարանի աղբյուրներն են կազմում: Ճաշարանի բացման սկզբում ունեցել միայն մի քանի տասնեակ ընկերության շնորհիւ մեր միջոցները տեղի և սակը շատացան: Այժմ ճաշարանը կարող է կերակրել մի նշանադր քանակությամբ աղքատներին, որոնք բազմաթիւ են մեր քաղաքում: Եթէ մեզանց իրաքանչիւրը մի կտոր հաց բերի, բոլոր կը կշատանան: Այս ամիսից յետոյ ար. գուսապետը զըլխարկը նանկով՝ հրախրակ կարգաց ժողովրդին, յոյս

ված կերպով արտասանելով հետևել խոսքերը: «Պարոններ, օգնեցէք, խնդրում եմ ձեզ, օգնեցէք:» Այդ խոսքերը մեծ ապուրտություն թողեցին հանդիսականներին վրա, և ժողովրդի առատ նուիրատուությունը սկսեցին տեղալ: Պ. գուսապետն ասուս գանձանակը և ինքն անձամբ սկսեց շրջանել ժողովրդի մեջ: Չանցաւ կէս ժամ՝ հաւաքեց 311 ր. 52 կոպէկ:

Ինչպես արդէս յայտնի է ընթերցողներին, ճաշարանը սկզբում բացված էր իբրև փորձ, որովհետև ընկերության անդամների մեջ գտնվեցին սկսելու ևս, որոնք ուղեցին ապացուցանել, թե ճաշարանը Ալեքսանդրապոլում աշտուղներ չի ունենալ: Այդ պատճառով վարչությունը, ընդհանուր ժողովի որոշման համաձայն, յատկացրել էր մի շարք վաղ փորձի համար 30 րուբլի, և ընտրել 6 հոգուց բաղկացած մի մասնախումբ: Փետրվարի 3-ին կայացած ընդհանուր ժողովում մասնավորի՝ և մի և նույն ժամանակ վարչության անդամ ար. Ս. Սահակեանը կարգաց ճաշարանի գործի ընթացքի մասին կազմած հաշիւը: Այդ հաշիւն ակնհայտ ապացուցեց, որ ճաշարանն ունենալու ոչ միայն հնարաւոր է, այլ և գրականապէս անհրաժեշտ է նրա գոյությունը քաղաքումս: Ժողովը միանգամայն համոզվեց այդ բանում և միմայն վճուցեց բանալ ճաշարանը:

Ճաշարանի բացվելուց յետոյ, հասարակությունը չը յայտնեց ցոյց տալ իր աշակերտները ինչով որ կարող էր հասցնում էին կահ-կարասիներ, հաց, մրս, փայտ, բանջարեղէն և նույն իսկ փող: Ալեքսանդր և կարոսները հենց որ ինչոցան ճաշարանի բացման լուրը, ճաշարան թանկեցին:

Պէտք է նկատել, որ ճաշարան կեղ կարոսները անունները գրվում էին և այդ ընտանիքները թիւը շարք վաղ վերջը 200-ի հասաւ: Մասնավոր սնունդները և գործին համակող ժողովի առանձին խմբերը բաժանվեցին, անմիջական յարաբերություն մեջ մտնելով աղքատներին հետ, որոնք կարողանում աստիճանը և ժամօթանակով նրանց կեցութեան հետ, որպէս զի ճաշարանի հաստատվելուց յետոյ բազմաանաչափ ճաշ արվել նրանց: Ահրջին այցելությունները ժամանակ երեսայ, որ շքուղիները 2/3 մասը ճաշարան չէին եկել կամ ամառուց, կամ նրա գոյությունը մասին անտեղեկ լինելուց:

Արձանագրեցէք և այն համակող իմաստը, որ առաջ-ուսուցեցէք ու Օսանյանեան և առաջ ուսուցիչ ար. կարապետեան ուղարկում էին իրանց աղքատ աշակերտներին և աշակերտներին ճաշ

մաս էր տարել: Բայց հրախրակները իրանք կանխեցին այցելություն տալու: Կարծեմ, Ալեքսանդր և Սուրբազան եղևիկոսություններ, որոնք անապարեցին փոխադարձ այցելություն տալ սըրբազաններին յրուսապետմասն մեջ: Այդ առիթով Սուրբազան սրբազան մինչև անգամ՝ Նաղմբէյի կողմից հարցաքննությունները կատարվեց, թե ինչի համար յրուսապետմասն է գնացել և այցելել Սեդրակեան սրբազան ին:

Կայ և մի ուրիշ բան, որի մեջ Պոլսի կուսակցուն եղևիկոսականները դարձաւ միաբան և համարակն են. ոչ ոք չէ ուզում Բոսֆորի գեղանկար ակերը թողնել և դասուները գնալ որ և է պաշտօնով, թէկուզ առաջնորդական: Փոփոխականացող հոգևորականները մինչև անգամ գանազան առակների առարկայ են դարձել:

Պէտք է ասեմ սակայն, որ երկը եղևիկոսականներ մեղ վրա լա ապուրտություն գործեցին: Իրավիքան Մատթեոս եղևիկոսություն մաս 50 տարեկան, արապայտիլ ղեկավար, ալեքսանդր, սակեաց մարդ է, նա իր ծանրաբարոյությունները, լրջութեամբ և զգոյ լստակցութեամբ Արիստակես եղևիկոսայն Սեդրակեանին է յիշցնում: Ալեքսանդր եղևիկոսություն մաս 45 տարեկան, դեռ մաղբը չը ձերմակած, բարձրասանակ, ծիծաղկոտ, սակը ժողովրդական լինելու համար է վայելում: Սուրբազան սրբազան նոյնպէս բարձրասանակ, առողջ և ամուր կազմածքով, ալեքսանդր և բաց, համարակ ղեկը ունի, նա խոսում է պէրձօրէն և իսկոյն համարում էր ձեռնից, շարժաւոր, թե նա ուսաստանից հայ է:

Յուլիսի 13-ին ճանապարհ ընկանք Կ. Պոլսից: Պոլսը մեզ վրա լա ապուրտություն չը թողեց:

Հ. Ա. Կարապետեան

չկուր, ուսումնարանի կողմնակի մտաբերից մեծ-  
րելով նրանց համար: Պէտք է ասել, որ մեր ուսում-  
նարաններում երկրամերկ մեծ մասը աղքատ ծը-  
նողները որդիք են և յաճախ ուսումնարան են  
գնում նախընտրելով օրինակից ոչինչ չը կերած:  
Հարցնում են աշակերտուհուն դասը, — լուսավորում է:  
Հարցնում են պատանուները՝ սկսում է լալ և արտա-  
սուքը աչքերին պատասխանում է: Թէ քաղցած  
է: Կարող է քաղցած երեխան դաս սովորել...

Այսպիսի հանգամանք ի նկատի ունենալով,  
պէտք է յիշել, որ Բարեգործական ընկերության  
ճակատը ճաշարան բանալուց առելի լաւ բան չէր  
կարող անել: Անկախաձեռն հասարակութիւնն էլ կը  
գնահատէ այդ գործը իր աջակցութեամբ:

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

Էջմիածին, փետրվարի 6-ին  
Թոյլ տուէք ինձ յետագայ երկտողը գետեղել  
«Մշակի» մերձաօր համարում:  
Անկարող լինելով առանձին առանձին պա-  
տասխաններով այն բազմաթիւ շնորհաբերական հե-  
ռագրներին, որոնք ստացայ ամսիս 5-ին, ս.  
Գրիգոր Լուսաւորչի որդոց և թոռանց սուսխան-  
բութեան օրը՝ «Մշակի» միջոցով յայտնում եմ  
ջերմապէս շնորհակալութիւնս իմ սիրելի և յար-  
գելի բարեկամներին՝ մնալով բոլորի համար՝  
Ձերմտանող աղօթաբարձ

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

Թիֆլիս, փետրվարի 8-ին  
«Մշակի» № 13-ում տպւած իր նամակի մէջ, թե-  
մական տեսուչ հայր Մեղեանը իր վրա է առ-  
նում այն բոլոր բանաստեղծութեան և անհոգու-  
թեան մեղադրանքները, որոնք նա ուղղել էր դէպի  
մեր բուսմանարանական վարչութիւնը, մեր դժ-  
բողիքի ղեկավարները, հոգաբարձուները, մաս-  
կավարները, թեմական տեսուչները և այլն:  
Երբ հայր Մեղեանը կարծում է, որ նա նրան եմ  
անկարող է աշխատում է պաշտպանել: Բայց  
միթէ նա համայն կողմնակցներին հայրի կրթութե-  
ան միակ ղեկավարողն է: Հաւատարմութեամբ ենք,  
որ մենք հայր Մեղեանին չենք մեղադրում, և  
չենք էլ կարող մեղադրել: Քանի որ նա բժշկ չէ,  
և քանի որ մեր հանդիմանողը (թող կարդայ  
«Մշակի» № 1-ի մէջ մեր յօդուածը) միայն  
բժշկը բաւականաչափ մասնագիտաբար պատ-  
րաստուած է դպրոցական առողջապահութեան  
վերին աստիճանի բարձր և փափուկ խնդիրները  
հասկանալու:

Տէր հայրը հաւատարմութեամբ է, որ ինքը անտար-  
բեր չէ մնացել դէպի իր թեմի դպրոցների ա-  
ռողջական գրութիւնը և հրաւրում է մեզ ծա-  
նօթ ա՛նալ տեսչական գործերի հետ:  
Մենք արևելքի քաղաքներում ժամանակ և դիտաւո-  
րութիւն չունենք, և առելով էլ կը լինէր այդ  
անել: Քանի որ հայր Մեղեանը ինքը բացատրում  
է մեզ, թէ ինչ կը գտնենք մենք այդ գործերի  
մէջ: Ահա թէ ինչ: Արժանապատիւ տեսուչ  
ժամանական տեղեկութիւններ է պահանջել Ե-  
րևանի թեմում աւագ ուսուցչի չինս իր ցղա-  
րոցական չէքերը և առողջապահական պայման-  
ները մասին: Ահա այդ արևելքի պարտա-  
կալութիւնը: Այս ֆրազից պէտք է եղբայրակից, որ  
Երևանի թեմի աւագ-ուսուցչները բոլորը հմուտ  
բժշկ—հիգիենիստներ են: Բայց չէ որ այն առելի  
քան անտարբերութիւն է: այդ ծագը է մի կենսա-  
կան խնդրի վրա:

Մենք չենք պատասխանի հայր տեսչի այդ  
նամակին, եթէ նա չանկարելի Ձգաչէնի դըպ-  
րոցի շտաբատակ գրութեանը: Այս խայտա-  
ռակ գրութեան պատճառը, որի մասին հոգա-  
բարձութիւնը իր ժամանակին գիտցում կը տայ  
իր ընտրողներին, պէտք է տէր-հորը, իբրև թե-  
մական տեսչի, քաջ յայտնի լինէր: Հիմա մենք  
կուսադրեցինք կարդալ նրան կոնստապոլիսի և  
սինդիկատի գործերը, կամ առելի հնչող կը լինէր, որ  
բարեհաճէր շնորհ բերել հոգաբարձական ժողով-  
ներին, գտնէ այն ժամանակ, երբ հոգաբարձու-  
թիւնը առանձին հրաւեր է ուղարկում նրան:  
Ձգաբանում ենք միայն, որ նա մինչև այժմ այդ  
չէ արել, չէ որ այդ էր նրա անմիջական պար-  
տականութիւնը: Իսկ եթէ նա ծանօթ է մեր  
դպրոցի անկ գրութեանը, դարձանում ենք, որ  
գիտակց օրէն, լրագրի միջոցով մի ամբողջ

հոգաբարձութեան վրա անարդար մեղադրանք է  
չարտում...  
Մի կէտում միայն հայր տեսչի խօսքերը միան-  
գամայն իրաւացի են. այդ այն է, երբ նա ասում է  
թէ չապարդիւն է համարել յուշ անել դպրոցի  
(Ձգաչէնի) առողջապահական խայտառակ պա-  
մաների մասին այն հոգաբարձութեանը, որ  
բաղկացած է նոյն իսկ բժշկի պ. Վ. Արծրունուց  
և իր նման առողջապահական պայմանները քաջ  
հասկացող յարգելի անձինքները: Մենք չափա-  
զանց շնորհակալ ենք հայր տեսչի այս վստահու-  
թեան համար դէպի մեզ և դրանով ենք բացաւ-  
րում այն հանգամանքը, որ նա ամիսների ըն-  
թացքում չէր գալիս մեր դպրոցը քննելու: Նամա-  
նաւանդ իրաւացի են այդ խօսքերը, քանի որ հայր  
տեսչի մինչև այժմ արած մի քանի կարգադրու-  
թիւնները և գրած «հրահանգներ» միանգամայն  
հակասել են «բժշկ-հոգաբարձու» առողջապա-  
հական հայեացքներին:

Վերջացնելով ես կը կամենայի հաւաստիացնել  
մեր մանկավարժներին, որ իմ «Կարգադրական ա-  
ռողջապահութիւն» յօդուածներում ես ակնարկ-  
ներ չեմ կամեցել և չեմ էլ կամենում անել: Իմ  
նպատակը առելի բարձր է:

ՆՆՈՒՄՈՒՆ ԼՈՒՆՈՒՄ

Էրզրումի նահանգի սովատանջների մասին  
մեզ հետեւան են գրում. «1893 թվի հոկտեմ-  
բեր ամսից սկսած զաղթականները թիւը օր ա-  
ւուր աւելանում է, սաստիկ սովը պատճառով:  
Կաղթականները կնիւթովում են ամենամանր  
տանջանքներ: Մտտ օրերս, Էրզրումի նահանգի  
Գալի-Բագա գիւղից մի քանի տուն հայեր  
ուղղւում են գաղթել: Հասարակական նրանց վրա  
յարձակում են թաղանթու նպատակով: Ինչ-  
ձեքը, սարսափած սկսում են փախչել դանա-  
զան կողմեր: Դրանցից երեք աղջիկ, ինչպէս է  
լինում, կորցնում են իրանց ընտանիքներին, գի-  
շերը վրա է հասնում. ճանապարհը չը գիտնա-  
լով խնցձերը մնում են գուրը: Աւաւտեան, շատ  
որսնկուց յետոյ, գտնում են նրանց մի փոքր թմբի  
տակ իրար վրա թափված, երկուսը ցրտից արջն  
սասած, միայն մէկը կենդանի: Պատում են, որ  
այսպիսի արտառի դէպքեր շատ են պատահում  
Էրզրումի վիլայեթի գեանական կողմերում:»

Մեզ հեռագրում են Կարսից, փետրվարի 8-ից.  
«Բաղադային բժշկի Եւրոպայի Մէլլե-Փարսադա-  
նեան վանճանից տիֆլից: Նրա մահը մեր հասա-  
րակութեան համար մեծ կորուստ է: Հանգու-  
ցեալը վարակել էր այդ հիւանդութեամբ՝ գաղթա-  
կաններին բժշկելիս: Իսկ փետրվարի 10-ից հե-  
ռագրում են հետեւալը. «Կաւապոլազայան թոյլ-  
տուութեամբ, հանգուցեալ բժշկի մարմինը տեղա-  
փոխում է Թիֆլիս: Բոլոր դասակարգերի և հիմ-  
նարկութիւնների կողմից զորած պատկերի թիւը  
հասնում է 25-ի: Եւրոպայի թիւն կայ հիմնել  
ստիպենդիա Մէլլե-Փարսադանեանի սենտուլ:»

Մեզ գրում են Կ. Պոլսից, փետրվարի 2-ից.  
«Անգլիական նոր դեպիստ սըր Ֆիլիպ Բըրբի  
հիւնք օր առաջ մայրաքաղաքը հասում: Անհամբը  
կը սպասեն անօր առաջագրութիւններուն, որ  
պիտի ընէ Բ. Կրանս:»

Յովնանեան օրիորդաց դպրոցի վերաբերմամբ  
մեզ ուղարկել են տպագրելու հետեւալ արդարա-  
ցի նկատողութիւնը. «Մշակի» և առհասարակ  
ամբողջ հասարակութեան ցանկութիւնն է, որ  
Յովնանեան-Մարիամեան դպրոցը, իբրև նիւթա-  
պէս ապահովում մի դպրոց, կանգնի ցանկալի  
բարձրութեան վրա: Բայց հորը. — արդեօք այժ-  
մեան պայմաններում դա հնարաւոր է: Այն կը  
պատասխանենք վտահօրէն, հիմնելով մի քան փա-  
տերի վրա, որ մենք տեսնում ենք այդ դպրոցի  
կենսի մէջ: Գաղտնի տեսուչ պ. Վ. Կարգանեան,  
որ դպրոցի լաւն է ցանկանում, չէ կարողանում իր  
այդ ցանկութիւններին հասնել, որովհետեւ նա  
ինքը շատ րիչ է դրաղվում դպրոցի կենսից:  
Չը նայած, որ նա դպրոցում է ապրում, բայց  
մեծ մասամբ նուիրված լինելով իր թարգմանու-  
թիւններին, ժամանակ չէ ունենում դրաղվելու,  
ինչպէս հարկն է, ուսումնարանի գործերում: Այդ  
որի կողմից իսկ միւս կողմից ուսուցչական  
խումբը, բացառութեամբ մի—երկուսի, բաղկա-  
ցած լինելով այնպիսի անձինքներին, որոնք տես-

չի «հա-ին հա» պէտք է ասեն, «չէ-ին չէ»,  
մի առանձին գործուհուցիւն չէ կարողանում  
ցոյց տալ: Եթե չի չէ, որ այդպիսի պայմաննե-  
րում գտնվող խմբի մէջ տիրապետող մեռել ու  
թիւնը և լուս. թիւնը, միամիտները համա-  
րում են համարաչ խոսքիւն:»

Մեզ հարցրում են, որ փետրվարի 20-ին  
կիրակի, Թիֆլիսի դուստրի դահլիճում տեղի կու-  
նենայ կողմիս հայոց Բարեգործական ընկերու-  
թեան ընդհանուր ժողովը 1894 թ. նախահաշուի  
քննութեան և հաստատութեան համար:

Հարկաւոր ենք համարում կրկին անգամ յայտ-  
նել ի տեղեկութիւն այն անձանց, որոնք ուղար-  
կում են յօդուածներ, թղթակցութիւններ, լուրեր  
և առհասարակ դանազան գրուածներ «Մշակի»  
մէջ տպագրելու համար, մեր խմբագրութեան հե-  
տեւալ պայմանները. 1) Խմբագրութիւնը ոչ ոքի  
գրաւոր պատասխան և բացատրութիւն չէ ստալիս  
գրուածները տպելու կամ չը տպելու մասին, 2)  
Խմբագրութիւնը իրան է վերապահում իրաւունք  
կրճատելու կամ փոխելու իրան ուղարկած ա-  
մեն տեսակ գրուածները, և 3) Խմբագրութիւնը  
յետ չէ տալիս այն գրուածները, որոնք չեն տը-  
պագրվում, բայց բանասիրական մշակված մեծ  
յօդուածներին: Այսպիսի մեծ յօդուածները կը  
պահվեն վեց ամիս, որից յետոյ այլ ևս յետ չեն  
տրվի: Խնդրում ենք այդ պայմանները ի նկատի  
ունենալ:

Մենք, ինչպէս և տեղական լրագրները, հա-  
ղորդեցինք, որ շուտով բացվելու է Թիֆլիսի ուղ-  
ղակաւ ակումբները: Այժմ պաշտօնական «ՆԱԵ-  
ԿԱՅԵ» լրագրը հարցրում է հաստատ աղբիւ-  
րից, որ այդ լուրը ճիշդ չէ:

Այս օրերս Թիֆլիսում լայս տեսաւ Լամէի  
«Le chène-liège» (անիւնի) աշխատութեան ուս-  
ման թարգմանութիւնը «ПРОБОВЫЙ ДУБ» անու-  
նով: Անգլիկական տաք տեղերում և նա մանա-  
ւանդ Սե ժողի ախրում, ինչպէս յայտնի է, այդ  
ծառը կարող է աշտ գարգախալ և տալ այն  
նիւթը, որը գործ են անում խցանների պատրաս-  
տութեան, կոշիկարութեան և այլ արհեստա-  
գործութիւնների համար:

Մեզ խնդրում են տպագրել հետեւալը. «Երկու-  
շարթի փետրվարի 14-ին, Տեսուչ ընդ առաջի տօ-  
նին՝ Թիֆլիսի «Վեոնիս» բանտի նոր կառու-  
ցած ս. Վարդան հայոց եկեղեցու օծման տարե-  
դարձի հանդէսն է լինելու: Այդ օրն է միայն  
թող սրվում հասարակութեան ներկայ լինել  
ժամերգութեան և պատարագին: Մտաքը բանտի  
արեւելեան մեծ դրան կողմից է:»

Բազումական Ձուռուղ Արամեան, ինչպէս հա-  
ղորդում են ուսու լրագրները, դատի է ենթարկ-  
վում, մեղադրվելով այն բանում, որ փորձել է  
սպանել իր եղբոր կնոջը:

Երեւանի մեզ գրում են. «Յունվարի 31-ին  
վերջապէս կայաց Բարեգործական ընկերութեան  
ընդհանուր ժողովը: Ընտրվեցին ընդհանուր ժողովի  
նախագահ Վ. Եղիշաբան, քարտուղար Ս. Տէր-  
Մարտիրոսեան, վարչութեան անդամներ՝ բժ. Յ.  
Յովնանիսեան, Ս. Խաչատրեան և Բ. Եղիշաբա-  
րեան: Վերաստուող յանձնաժողովի անդամներ՝  
Գ. Մնացականեան, Յ. Նազարեթեան և Ա. Ա.  
Թանասեան: Պէտք է նկատենք, որ հին վարչու-  
թիւնը շատ եռանդով էր գործել, այնպէս որ  
անդամների թիւը հասցրել էր 220-ի: Սակայն  
գործաւարտութիւնը և հաշուապահութիւնը սաս-  
տիկ թող է տարված: Փետրվարի 7-ին, կիրակի  
օր, լինելու է այդ ժողովի շարունակութիւնը՝  
երկուսի տարվա նախահաշիւը քննելու և հաստա-  
տելու համար:

ՆՈՐ-ՆԱԽԻՋԵՆԱՆԻՑ մեզ գրում են. «Փետրվա-  
րի 5-ին, վաճառականական ակումբի դահլի-  
ճում տեղի ունեցաւ Կարա-Մուրադայի համերգը,  
կազմած քառասուն երկուս անձերից: Այդքան  
կարճ ժամանակում կազմակերպել մի խումբ,  
սովորեցնել զանազան ազգային և ժողովրդական  
երգեր և աշտ կոնցերտով ողբերկ ամբողջ  
հասարակութիւնը, որը անդադար կրկին էր տա-  
լիս մի և նոյն երգը, չէր կշտանում ծափահարուց,  
կցեցներ շապիկուց, այդ բոլորը տաղանդաւոր

ու հմուտ մարդու գործ է: Ամբողջ ակմանցը լի  
էր, շատերը տոմսակ չէին գտել: Ձուռ արդիւնք  
կը մնայ 500 ռուբլի: Համերգի յաջողութեան  
և վերին աստիճանի դրաւիչ տպաւորութեան ա-  
պացոյց կարող էր լինել և այն, որ առաջին  
բաժնից յետոյ իսկին հասարակութեան կող-  
մից խնդրեցին մի ներկայացում ես տայ: Պ. Կա-  
րա-Մուրադան համաձայնեց, և երկրորդ համերգը  
անդի պիտի ունենայ փետրվարի 11-ին: Երկրորդ  
կոնցերտից յետոյ մեր ժողովրդական երաժիշտը  
վերադառնալու է Թիֆլիս:»

ՓՈԹԻՒՑ մեզ գրում են. «Այստեղ պատրաս-  
տութիւն է տեսնվում ծառ ժամանակներս մի ըն-  
տանական երաժշտական երեկոյթ տալու՝ բարե-  
գործական նպատակով: Յանկանում ենք ամբող-  
թիւն մասնակցող օրիորդներին ու պարտներին:»

ՂՈՒԲԱՅԻՑ մեզ գրում են յունվարի 30-ից.  
Շաքենաւային «Լեւոն և ընկերութեան» տեղա-  
կան ճիւղի կառավարիչը՝ պ. Ալեքսանդր Էջեբը  
Ղուբայից ճանապարհ ընկնելով, քաղաքից 20  
վերտի վրա, երկուցանոս ժամի 4-ին թալանվում  
է աւազակներից: Ինչպէս լինացանք, աւազակները  
խլել են նրանից 800 ռուբլի փող և մի ոսկե  
ժամացոյց: Աւազակութիւնները, որ մի առ ժամա-  
նակ դադարել էին, նորից սկսվում են:»

ԱՐՏԱԳԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՆ

ՏԵՂԵԿՈՒԹԻՆՆԵՐ ԹԻԿԻՐԱՅ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻՑ

Աշակերտից մեզ գրում են. «Յայտնի է թէ օ-  
րուան խնդիրը հացի խնդիրն է, մասնաւոր այս  
կողմերը: Կարող մինչև հիմա, սակ է հինգ  
ամսն է վեր կարելէն, Կարող դաշտէն, Բաւ-  
նէն և Աշակերտէն 2000 տոննէ առելի գաղթած  
են: Օրերս հեռագիր մը եկաւ հոս, որով կը հրա-  
մայնի Բ. Կրան խմբակի պատրաստ արմախի և  
սերմի ու ուսուլիքի անհրաժեշտ հացահատիկի քա-  
նակութիւնը կը լսեցր թէ 40,000 Պոլսոյ քիլէ  
ցրելի պէտքն անհրաժեշտ է:

«Քանի մը օր է վեր Կարաբլիսէի քանի մը  
գիւղերուն մէջ քոլերան մեծ ջարդ կընէ:  
«Այս կողմերը այս տարի տակաւին ձիւն չե-  
կաւ, բայց չոր ցուրտը սաստիկ է, մասնաւոր  
յունվարի 5-էն ի վեր:»

Կ. Պոլսից գրում են. «Պատրիարքաբանը տեղե-  
կանալով Կարսի առաջնորդ Ղևոնդ կաթողիկոս  
Եղիշեանեանը աչքի հիւանդութեամբ կը տառապի,  
հրաւեր զրկած է Պոլսի գալ և դարմանուլ: Ա-  
ռաջնորդ սրբազանը ստանալով այդ հրաւերը՝ պա-  
տասխանած է թէ առ այժմ չը կրնար ձգտան մէջ  
Պոլսի գալ, նախ նիւթական անձկութեանը պատ-  
ճառաւ, երկրորդ աչքերը լաւ են, հետեւաբար և  
անմիջական դարմանի ալ պէտք չունի: Կարնէն  
կը գրեն թէ առաջնորդը Չղային հիւանդութեան  
ենթակայ է:»

ՖՐԱՆՍԻԱԿԱՆ ՄԱՄՈՒՂ ԵՒ ՌՈՒՍ-ԳԵՐՄԱՆԱ-  
ԿԱՆ ԴՈՇՆԱԳԻՐ

Արտասահմանեան հացի մաքահարկը բարձրաց-  
նելու օրինագիծը, որն արդէն ընդունված է պար-  
լամենտական յանձնաժողովի կողմից Ֆրանսիա-  
յում, ստիպեց Ֆրանսիական լրագրներին ուշադ-  
րութիւն դարձնել Ֆրանսիական պարլամենտի  
մաքային քաղաքականութեան վրա: Ֆրանսիա-  
կան մամուլի մեծ մասը սաստիկ յարձակվում է  
մաքային յանձնաժողովի վրա և առհասարակ  
հովանաւորող քաղաքականութեան վրա, մասնա-  
ւոր ռուս-գերմանական դաշնագրի մանրամաս-  
նութիւնները յայտնվելուց յետոյ: Ահա թէ «Journ-  
al des Debats» լրագրը ինչ է ասում այդ առի-  
թով.

«Այդ անցը խոշոր նշանակութիւն ունի: Գեր-  
մանիան, որը ամենից առաջ հովանաւորող քա-  
ղաքականութեան կողմնակից էր, շատ լաւ հաս-  
կացաւ, որ 50 միլիոն ազգաբնակչութիւն ունեցող  
մի պետութիւն չէ կարող յետ կենալ Եւրոպայի  
առաջնական շարժումից, և այժմ նա սկսում է  
դէպի իրան քաշել մեր արդիւնքների նախկին  
գնոյններին: Առաջ նա առաջնական դաշնագրի-  
ներ կապեց Աւստրո-Ռուսագրային հետ, ապա Ի-  
տալիայի հետ և ապա Երկրորդային հետ: Այն ժա-  
մանակ գերմանական արդիւնքները սկսեցին հե-  
ղելի հարեան երկիրները, որոնք մեր բնական  
չուկաներն էին: Երկրորդային և Իտալիան մեզ

